

республіки від р. 1795 до р. 1799. В тім часі вплив на гору сла-
вний воєвник генерал **Наполеон Бонапарте**.

Вже в 26 році життя зістав він бригадиром, а потім відзна-
чився головню в північній Італії, де на чолі французьких пол-
ків кидав ся як орел на австрійські війська та бив без пощади і
гонив перед собою.

Взагалі війська республіканські, нераз обдерті — тому так
щасливо боролись з військами рідних коронованих голов, бо
в війську республіканським панував дух свободи і рівности. Про-
стий вояк, коли виказав свої здібности воєнні — зіставав вско-
рі офіцером а навіть генералом.

У військах пруських та австрійських бито буками, забива-
но на смерть різками ведучи засудженого так званою «ули-
цею», офіцерами — особливо ж генералами — були самі шлях-
тичі, — тож і не дивно, що ті армії били ся нездарно і без за-
палу.

До тих часів відносить ся раболіпна поезія українського
поета А. Могильницького п. з. **»Русин вояк«**. — Бож і наших
вояків всаджених в білі мундури гонили капралі тростівками
до бою з Наполеоном, але хоч і наші вояки добре бились, то
Австріяки майже правильно з вини злих генералів — брали в
шкіру.

Наполеон Бонапарте відзначився особливо в р. 1798 в
Єгипті, а вернувши слідуєчого року — допустився **замаху**
державного то є — при помочи війська розігнав палату низ-
шу, потім намість директоріяту установлено **трох конзулів**, з
котрих першим був Наполеон.

Він знову побив Австріяків (під Маренго 1800), а мостя-
чи собі дорогу до цісарського стільця — заключив **конкордат**
(угоду) з гнівним доси на революцію папою римським знаючи,
що попи є найлучшою опорою для панованя королів над на-
родом.

Вскорі перепер він свій вибір на досмертного конзуля
(1802) а дальше в р. 1804 на **імператора Французів**. Вже яко
імператор (цісар) побив він 1805 р. Австріяків і Москалів під
Австерліцом, 1806 р. Прусаків під Єною і в других битвах, в р.
1809 Австріяків під Баграмом а погодивши ся з австрійським